ד ה"ג, ב) [יותא לא.], ג) פסחים לב. יבמות ז:, ד) פסחים ויבמות שם ע"ש

הוריות ה: ע"ש, ה) עיין ירוש׳ עירובין פ"ה ה"א, ו) כליס פ"ח

[ר״ה ד. חולין קלב.],
 ין לקמן לג., ש) פסחים
 יו נזיר מד:, כ) פסחים
 סז., () כלים שם:

ר ה"ג. **כ**)

' א מיי' פ"ג מהלכות ביאת ש"ג מהלכונ מקדש הלכה יח: יא ב מיי' ר"י פסח הלכה ה: פסח הלכה ה: ב ג מיי' פ"ג מהלכות ביאת מקדש הל' ו ופ"ז מהל' דים הדחירה הלי יו:

תורה אור השלם

ו. ושלשים יום ושלשת ימים וּשְׂלְשִׁים יום וּשְׁלְשֶׁוֹ יְצָהִים תַּשְׁב בִּדְמֵי טְהֵרָה בְּכְל קרַשׁ לא תָנְע וְאֶל תַּמְקְרָשׁ לא תָבא עד מְלֹאת יְמֵי טְהֶרָה:

גליון הש"ם

מכניסו: שם במקצת שמה ביאה. עיין שנועות דף יז ע״ל באונ עין פנטות דף יו ע מ תוס' ד"ה תלה: [שם א"ל ממונך שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו ובו'. עי פסחים דף ס! ע"ל בתוס' ד"ה הכתוב נתקו : (לעשה

מוסף רש"י מצורע. שטבל והעריב שמשו בשביעי, נכנס בשמיני למחנה לויה לשער נהנור שלה נתהדש בהדושת ישבת מקחר שנה מתוך במקרם מורה על יד) עזרה, כדכתיב בקרא (ויקרא יד) והעמיד הכהן המטהר את האיש המיטהר ואותם לפני ה' וגו', ובעזרה עלמה לא היה נכנס אלא מכנים ידיו לבהונות, לפי שאין מחוסר כפורים נכנס לה. כדאמרינו מחוסר כפורים נכנס לה, כדאמרינן (מכות ח:) טמא יהיה לרבות טבול יום, עוד טומאחו בו לרבות מחוסר כפורים שאם נכנסו למקדש חייבים כרת (פסחים צב.) שמיני שלו. שהול יום הבלת בקרבנותיו (יבמות ז:) דראה קרי. ונדחה ממחנה לויה (פחחים שם). להכי נקט קרי ולל טומח שלן ונלה, דטמל שרן ואפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדמפרש באלו דברים (פסחים סז.) בדמפרם בחני דברים (פסקים סו.)
שנאמר ויקח משה את עלמות יוסף
עמו, ושערי נקנור לא נתקדשו בקדושת שנה בדאמרינן בכילד לולין (שם פה:) והרי הן כהר הבית ויכול עמא מת ליכנס לשם, אבל ויכול עמא מת ליכנס לשם, אבל בעל קרי משתלח חוץ לשני מחנות כזב (יבמות שם) וטבל. לקרויו דללרעתו טבל מאתמול: אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס. שטצול יוס חחר דקרי חינו נכנס דכתיב (דברים כג) כי יהיה בר איש לכתיב (דכתים כג) כי יהיה בן חים וגו' וככל השמש יכל לל מון המממה (פטחים שם). דכל טבול יוט הרי הוא בטומאה עדיין למרומה ולקדשים ולמקדש: יבא עשה שיש בו כרת. דאם לא יכנים . דיו לדהונות לא ינוהר לאכול מחחו . לערכ: וידחה עשה. דוישלחו נערב: וידחה עשה. דוישנחו מן המחנה: שאין בו כרת. שאין ענוש כרת אלא על ביאת עזרה, וזה לא יכנס לעזרה אלא לשערי וחה כם יכנס נעזרה מכח כשערי נקטור שלא נתקדשו, ויכנים ידיי לבהונות ויטהר מלרעתו וישלה פסחו לעזרה לשחוט, ולערב יערב שמשו ויטהר מקרויו (יבמות ז:) ורי יוחבן אמר. עשה שאין בו כרם דקאמר תנא דברייתא לאו דוקא: אפילו עשה אין בו. עשה שאין בו כרת דהאמר תנא דברייתא, לאו בו כרת דקסתר תנח דברייתח, נחו דוקא, דאפילו עשה אין בו בטבול יום במחנה לויה אלא דרבנן, וקרא דכבה שהשמש במחנה שכינה לככם שהשתם בתתוה שכינה קלמר (פחרים מו) ויעמד יהרשפט. אותו היוט נטהרו ישראל מטומאה שנידיהם, נדברי הימים (יבמות ז:) חצר החדשה. הר הבים, וקרי לה חדשה מפני חידוש שחידשו והוסיפו על הדושתו בו ביום ואמרו נובול יום לא יכנם כי גמיר כ' יוחגן מרציה וה (חידוש) [חידשו] וגצי פסח לא העמידו דבריהם לאיסור דבעל קרי מלבוא אלא המירוהו ליכנס ולטהר שלא ידחה מפסח

ורבי יוחנן אמר דבר תורה אפי' עשה אין בו. לפרושי נרייתא קאתי ולאו לאיפלוגי דר' יוחנן לאו תנא הוא כדמוכח בפ"ק דכתובות (דף ח.) גבי חתנים מן המנין ומשני יו רב תנא ופליג ואר׳ יוחנן לא משני הכי תדע דאי דאורייתא אם כן היה לנו לאסור מפתח הר

הבית שכל זה מחנה לויה כדאיתא בסוף מכילתין (דף קטו:) ובהדיא תנן במס' כלים (פ״ה מ״ח) עזרת נשים מקודשת הימנו שאין טבול יום נכנס לשם אבל בהר הבית ובחיל מותר ותני נמי בתמיד (דף כו.) דבא וישב לו אצל אחיו הכהנים ומיהו מתוד פירכות הללו מיתרצא פירכא קמייתא דאע"ג דר' יוחנן לאו תנא הוא דלמא סבר לה כמתני׳ דתמיד וכלים כו ולמאי דפירש בקונט׳ טעמא דברייתא דאין טבול יום של טומאת קרי נכנם להר הבית משום דהסבר טבול יום דוב כוב דמי ואמרינן פ׳ אלו דברים (פסחים סו:) זב וכל זב לרבות בעל קרי ור' יוחנן דאמר אפילו עשה אין בו משום דקסבר טבול יום דוב לאו כוב דמי אתי שפיר דפלוגתא דתנאי היא כאן ואיכא למ"ד טבול יום דוב לאו כזב דמי ומיהו קשה דאי קסבר האי תנא טבול יום דוב כוב דמי אם כן איכא לאו דלא יטמאו את מחניהם ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה ועוד קשה מדאמרינן פרק ג' מינין (מיר דף מה.) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורים ואי טבול יום אסור למחנה כבו לויה למה לי קרא לרצות במחנה שכינה ומיהו מלי למימר משום בו כרת אינטריך דאיירי ביה קרא שאין ענוש כרת אלא מחומת העזרה ולפנים ועוד קשה דאי טעמא דרבי יוחנן משום דקסבר דנובול יום דוב לאו כוב דמי וכא רבא אית ליה הך דרבי יוחנן בפסחים פרק החשה (דף נב.) ושמעינן ליה לרבח בכריתות פרק שני (דף י.) דמחוסר כיפורים דוב כוב דמי כרו אלא כהו ודאי הא דאמר דטבול יום דוב כוב דמי לאו לענין ביאת מקדש קאמר אלא לענין פסח הבא בטומאה לא פו יאכלו ממנו זבים וזבות כדפי׳ לעיל בריש פרק שני (דף יו:) בשם ה"ר חיים ומיהו סוגיא דנזיר (דף מה.) קשה למה שפי׳ דטבול יום שרי במחנה לויה דמשמע

התם דאפי׳ נאמר דטבול יום דזב לאו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה דקאמר התם מה אהל מועד מחוסר כיפורים לא עייל אף התם נמי במחנה לויה מחוסר כיפורים לא עייל ומקרא דריש התם דקתני התם בברייתא ובא לפני ה' אל פתח אהל מועד לשער נקנור אימתי הוא בא בזמן שטבל ועשה הערב שמש ונראה דדווקא בטבול יום דזב שלש ביו ראיות שהוא טבול יום ומחוסר כיפורים דאיכא תרתי האסר במחנה לויה וכי מסיק התם אלא אמר אביי טבול יום דוב לאו כזב דמי ואפי׳ הכי כיון דמחוסר כיפורים לא עייל כלומר דאיכא תרתי ולאו מלשון

סמיכה גמי כתיב לפני ה' אפשר דמעייל ידיה וסמיך שחיטה נמי אפשר דעביד סכין ארוכה ושחים הא מני שמעון התימני היא דתניא ושחם את בן הבקר לפני ה' או יולא השוחם לפני ה' שמעון התימני אומר מנין שיהיו ידיו של שוחם לפנים מן הנשחם ת"ל ושחם את בן הבקר לפני ה' שוחם בן את בן הבקר יהא לפני ה' ∘ אמר עולא אמר ריש לקיש אממא שהכנים ידו לפנים לוקה שנאמר יבכל קדש לא תגעם וגו' מקיש ביאה לנגיעה מהם נגיעה במקצת שמה נגיעה ° אף יביאה ° במקצת שמה ביאה איתיביה רב הושעיא לעולא 🌣 מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח וראה קרי בו ביום ומבל אמרו חכמים אע"פ שאין מבול יום אחר נכנם זה נכנם מומב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת ייורבי יוחנז אמרה דבר תורה אפי' עשה אין בו שנאמר יועמר יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה מאי חצר החדשה מאמר ר' יוחגן ®שחידשו בה דברים (הרבה) ואמרו שנשבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה היכי מעייל ידיה 🐵 בבהונות אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא א"ל ° מטונך" שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו ממאי מתים הואיל והותרו למומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי מומאה אישתראי זיבה לא אישתראי שמר ליה דלמא הכי קאמר מר רובן 😕 ממאי מתים ונעשו זבים הואיל והותרו למומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אין © ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי מומאה דחויה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמר ליה רבא אדרבה איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא להא אישתראי ולהא לא אישתראי מומאה

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

התם: אע"פ שאין טבול יום אחר. של טומאת קרי נכנס להר הבית דקסבר י) טבול יום דוב כוב דמי חו: זה נכנס. ומכנים ידיו לעזרה ליתן מדם האשם ומלוג השמן על בהונותיו כדי שיטהר לאכול פסחו לערב והוא ישלחנו לעזרה היום לשחוט ולזרוק עליו אבל הוא לא יכנס לעזרה (ושוחט בסכין ארוכה) יו דטבול יום שנכנס לעזרה בכרת כדאמרי׳ בהקומן לבה (מנחות כן:): מוטב יבוא עשה. של פסח שיש בו כרת: וידחה עשה. דשילוח טמאים מהר הבית שאין בו כרת שאין ענוש כרת אלא מחומת העזרה ולפנים: אפי׳ עשה אין בו. בהר הבית לגבי טבול יום דקסבר טבול יום דוב לאו כוב דמי ס: נכח יו החלר החדשה יאו. הר הבית שחידשו בה בהלכותיה: **אידי** ואידי טשה של ככת נודול יות לודי עזרה בכרת הוא והא קא מעייל יבו לעזרה שהרי אי אפשר להוליא דם האשם לחלל השער דמיפסל ביוצא: מטונך. ממשאך שבאתה יו עלי להכביד אכביד עליך. ממלורע השיבות שגזירת הכתוב היא אצלו שהותרה לו ביאה במהלת שהרי מחוסר כיפורים הוא והוא מכנים ידיו לבהונות: הואיל והותרה. ביחה מקלת דו ללרעתו: הופרה. אף לטבול יום של קרי שלו: אמר רב יוסף. שמע מינה מדעולה דאמר הואיל ואישתרי להא אישתרי להא: רובן. של ליבור זבין בפסח ולה נדחית טומחת זיבה אללן י ונעשו טמאי מתים בו ביום הואיל והותרו לטומאת המת שנדחה אללן הותרו

ושחט את בן הבקר לפני ה' וכיון דבעינן תיכף לסמיכה שחיטה ח' אין

סמיכה מבחוץ ושחיטה מבפנים אלא אף הסמיכה בפנים ואין טמא

נכנס לעזרה: וחין השוחט לפני ה'. שאם רלה עומד חוץ לעזרה ושוחט

בסכין ארוכה: לפנים מן הנשחט. לפנים מן הבהמה: ה"ג שוחט את

בן הבקר יהיה לפני ה': יוןמהן נגיעה.

סתם במקלת היא: שחל שמיני שלו.

והיה לו היום ליכנס להר הבית לחלל

שער נקנור שלא נתקדש ש להכנים ידיו

לבהונות: וראה קרי. ובעל קרי אין נכנס

להר הבית כדאמרי׳ באלו דברים (פסחים

לף מו:) זב וכל זב לרבות בעל קרי

שמשתלח חוך לשתי מחנות כדאמרינן

לויבתן בון: טומחה חישתרחי. שבחה אחרונה זיבה ראשונה עומדת במקומה ולא דמי למצורע דהתם איכא למימר מיגו דקמייתא לא הוי אסירא ליה בתרייתא לא חמירא לך מקמייתא שהרי טמא היה ומותר אבל הכא כי הוה זיבה גרידתא הוו אסירי השתא דאיתוספא טומאה עלייהו אישתרו ביו להו: הואיל והותרו לטומחתן. הקודמת אינן נאסרין מחמת האחרונה שהרי אף הראשונה טומאה של כרת היתה והיו מותרים היום: היסירא הואי יו. בהיתר גמור גזרה יחו עליו תורה ביאה במקלת:

מומאה 🗗 זבח דריש דאם כן גבי נזיר דכתיב יביא שתי תורים וגו׳ הוה לן למידרש הכי כדאמר התם אבל טבול יום דוב בעל שתי ראיות ודבעל קרי שרי דלאו מחוסר כפרה והא דאמר הכא כשראה קרי בו ביום וטבל דנכנס אע"פ שהוא טבול יום וגם מחוסר כיפורים אין אלו שני הדברים על טומאה אחת אלא טבול יום משום קרי ביו ומחוסר כפרה משום לרעתו ולפי׳ הקונטרם ניחא דנקט בברייתא וראה קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ואפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדדרשינן בפסחים פ' אלו דברים (דף סו.) ובסוטה פרק היה נוטל (דף כ:) ויקח משה את עלמות יוסף עמו במחילתו אבל לפי מה שפירשתי דרבי יוחנן לא פליג אברייתא ל ולא אסור אלא מדרבנן כולהו טמאים נמי אסירי כדתנן בפ"ק דכלים [מ"ח] החיל מקודש הימנו שאין עובדי כוכבים וטמאי מתים נכנסין לשם וכל שכן בעזרת נשים כדתני התם שאין טבול יום נכנס לשם וכולהו 🕬 טבול יום אפילו דטמאי מת דשרץ ונבילה [איירי] דאיירי ביה לעיל ונראה לפרש דלרבותא נקט וראה קרי דאף על גב דמשתלח חוץ לשתי מחנות התירו לו משום פסח: שחידשו בה דברים ואמרו מבוד יום אד יכנם דמחנה דרה. וא"ת מגלן שחידשו מטבול יום אימא שחידשו ממת עלמו או מטמא מת ויש לומר דמשמע דלא חידשו אלא על חלר וחלר היינו עזרת נשים כדמוכח ביחזקאל (פרק מ) ואילו מת וטמא מת מלינו דאסורין אפילו בחיל י: א"ל ממוגך. פירוש ממשאך שבאת להכביד עלי אכביד עליך דאדרבה משם סייעתא לדברי ביו דשאני מלורע וכו׳ מדנקט וראה קרי בו ביום משמע דווקא בו ביום דילא בשעת היתר דלרעת ואיכא למימר מתוך שהותר ללרעתו הותר לקירויו אבל לש מאתמול לא ואי ביאה במקלת לא שמה ביאה אפי׳ מאתמול נמי והשתא אתי שפיר הא דאמר בפ"ק דיבמות (דף ת.) מי לא מודה עולא שאם ראה קרי בליל (שלישי) [שמיני] שאינו מכניס ידיו 🗗 שלא יצא בשעה שהיא ראויה להביא קרבן מנא ליה דמודה עולא אלא מדנקט בו ביום דייק 📾 דטעמא דעולא משום דהואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו ובענין זה יש לפרש מטונך דפ׳ הזרוע והלחיים (חולין דף קלב.) דקאמר התם עולא יהיב מתנתא לכהנתא אלמא דקסבר עולא כהן ואפילו כהנת לו והכתיב וכל מנחת כהן כליל תהיה ואמר ליה רבי מטוגך אהרן ובניו כתובים בפרשה כלומר משם אכביד עליך

דחויה הוא מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות

ומיבות אמר ליה נמחק: (ג) שם אמר ליה אין אמר ליה ואכתי:

הגהות הב״ח

(A) גמ' ידיה לבהונות: (ב) שם זינה לא אישתראי דלמא כל"ל

שינויי נוסחאות

א] יש להוסיף בן הבקר לפני ה' (מש"ח): ב] ס"ל שיהא שוחט" ובן הבקר לפני ה' (ש"ח): ג] תגע ואל המקדש לא תבא רגר׳ (ש"מ): ד] ככי"ל מה נגיעה גנר (ש"מ: ד] ככי"ל מה נגיעה במקצת אף ביאה במקצת איתיביה כוי, והשטל ממקק: ה] כפסמים ונינמות הגירסם ואמר רבי יוחנן. [וע" מוק"]: ו"מינות אמר רבי יוחנן ממקות (ש"מ ובתח"ץ, וגדפו"ץ לזימה אמר רבי, וכ"ה גיר' התורי"ד בנזיר מ"ה א' וכ"ג הגרי"פ בנזיר מ״ה א׳ וכ״ג הגרי״פ ביבמות ז ע״ב [ולגי׳ זו א״ל דהוי פלוגתא דתנאי, עי׳ תוס׳]: ז] בכל הגירסה סתם נגיעה רפויי" הגילקס סתם נגיעה במקצת היא. והס"ד ומה"ד שחל וכנר: ח] גליון והוא הרין לטבול יום דקרי (ש"ח): מ] בש"מ ובה"ו מ"ז, ועי' ל"ק דמקיים גיל' הספרים: י] ל"ל לפני החצר (גליון): יאן מיכת החדשה ליתא בכי"פ. ולפ"ז נר' החדשה למקם בכי"ם, ומכ"ז גר"
ללחכר מינום הר הבית הסי"ר
ומס"ץ שחידשו בה.
בהלבותיה: יב] מעייל ידיה
לעזרה לכ"ל ("ש"ח: יגן שבאת
להכביד עלי, כל"ל ("ש"ח.
בתה"ז: יד] במקצת ("ש"ח.
מון ל"ל אף לדיבתן ("ש"ח. מון כ"ל אף לויבתן (ש"מ):
מון כד"ו אישתרי [ופיכולו כ"ל
ממיס, וכנליון מיקן לכ"ל לא
אישתרי: יון ד"ו נ" הוא:
יון כ"ל התירה (ש"מ), וכ"ל
התירה (נ"מים), וכ"ל
דמשני (נ"מו): כ] כש"מ נוסף
אבל דורוק הוא לוכנר דכליגא
אבל דורוק הוא לוכנר דכליגא
הדו ברינותא אתחוניתי בתיינית הך ברייתא אמתניתין דתמיד וק בו יותא אמובידף דומיי וכלים: בא] נס"א נוסף וקיימא לן כמ"ד לאו כזב דמי ותינת לאו דלהלן נמחק (ש"ם): בב] ז"ל במחנה (ש"ם): בנ] ז"ל דמשום (ש"מ): כד] נש"מ נוסף וכ"ש טבול יום: כה] מינת אלא נמחק ים דוב כוב דמי כיפורים דזב כזב דמי כוי (ברכת ראש עמ"ט נזיר מה ע"א לתד"ה ואי, ועש"ב): כון ל"ל דלא (ב"ש, צ"ק): כון ל"ל בעל שלש ש"מ, צ"ק): כח] מלשון ובא (ש מ, ב ץ). בוון מאשון ובא דריש כל"ל (ש"מ, יעב"ץ). וכל"ק מקיים הגירסה שלפנינו עי"ש: כמ] קריו (ב"ש, צ"ק): ל] ס"ה אברייתא אלא קמפרש אליבא יברייתא דאפילו עשה אין בו ומדרבנן מיירי כולהו וכו' (מ"מ): לא] ובכולהו טבולי יום קאמר אפילו (מ"ס). וגילי נ"ק וכולהו טמאים אירי מפילו דטמאי מת ושרץ: לב] לדברי דבימא במקצת שמה ביאה דדוקא משום דהואיל דהותר לצרעתו הותר לקירויו. וא"ת מנא ליה האי דיוקא וי"ל מודקתני וראה קירי וכו' לנ"ל מודקתני וראה קירי וכו' לנ"ל ש"ח), [ובש"מ ד' וילנא מסיים שון מהר"פ, אמנם בכת"י ליתא ן נהאר פן מננט פפת יי כיתה ס זה]: לג] אבל בלילה או סיוס זהן. דגן אבל בלילה או מאתמול כל"ל (ש"ח): לדן ידיו לבהונות (ש"ח): לה] דייק עולא דטעמא משום כל"ל (ש"ח): לו] כהנת איתיביה רבה לעולא מנחת כהנת נאכלת מנחת כהן אינה נאכלת ואמרת כהן ואפילו כהנת והכתיב כוי (גנד וולין שם): לז] נדל"ל אלמא טבו"י דבעל קרי לאו כבעל ורי דמי דאי כבעל קרי כו׳. או קרי דמי דאי כבעל קרי כוץ. דלריך לגרוס אלמא טבו״י לאו כזב דמי דאי כזב דמי נ .... בוב דמי דאי כזב דמי כו׳... וכלמסיים נסה"ל משום דלאו

כזב דמי. ול"ע:

שושה מקובצת מושב יבא עשה שיש בו ברת וידחה עשה שאין בו ברת. פרש"י שאין עוט כרס 166 מן הסומה ולפנים. מטמע (הכי) והכאן דענול יום דקרי כקרי דמי, וקשה טוגא הדאין פליג כ" יוסן על ההיא נריימא, (ועוד קשה מממני" דממידן (פיא פיא) דמני אינע קרי לאחד מהם הולך וטובל במסיבה ההולכת תמת הבירה (ביי), (ו)ירד וטבל וישב לו אלל. אחיו הרהמים במדורת ביית המוקד, ומדורת ביית המוקד היתה אליה בחול, אלמא בעל קרי דוב לאו סוב דמי אלי סוב דמי אלים החוק בייל לישב אלל אחיו. לכך ניאה דרי יוחנן אחא לפרושי הרביש המיה בקדש וחליה בחול, אלמא בעל קרי דוב לאו מוחרים): דש"י ד"ה אע"ש שאין ביי דוב בוב דבי. גליון, ואין להקשות לפירוש הקוטנים דבפור שלאם מיח אלא מחורים): דש"י ד"ה אע"ש שאין ביי דוב בוב בוב דבי. גליון, ואין להקשות לפירוש הקוטנים דבפור שלא מיכו אל איסור מדי במינה. נדאשה ליהי אלא מחורים שורה ולפנים. מיהו קשה אי טבול יום אחור במחנה לייה למה לריך לרבות טבול יום במחנה שיינה ללה מחיל ליכו שה בשינה. נדאשה לאורן האיטרין משום ברת דאין כרת אלא מחומת שהה ולפנים. מיהו קשה אי טבול יום אחור במחנה ליה למה ליה למה ללירות הואל ליהותר לא העמידו דבריהם במקום כרת. ע"כ: שהקשו בתופפות, ועוד מאי קאמר (רבא) (מוטבן יבא עשה שיש כרת כיי מפוק ליה הואל והותר לצרעתו הותר נמי לקירויו, אלא ע"כ אינו ששה גמור ורכי יוחנן מפרש הברייתא בדפי לעיל, ויבא ששה כי לאו דוקא אלא בלותר לא העמידו דבריהם במקום לרה. ע"כ: